

בעלון זה נעסוק בתוכן שיעור מס' 644 במדרשת "ברינה יקצור", מיסודו של מו"ר הגאון רבי יעקב אדלשטיין זצ"ל השיעור נמסר ברמת השרון ברחוב הקוצר 2, בכל יום ב' בשעה 19:00. השיעור מועבר גם בזום, מספר הפגישה: 977999777, סיסמת בניסה: 777.

עלון מס' 530 שנה י"א העלון מוקדש לע"נ מו"ר הרב יעקב אדלשטיין זצ"ל כ"ד אב תשפ"א

ראה - תוכן ענייני הפרשה

- א. מצות אמירת הברכות - בהר גריזים, והקללות - בהר עיבל בכניסת עם ישראל לארץ ישראל (יא, כו-לב).
- ב. "אלה החוקים... אשר תשמרון לעשות..." (יב, א-לא):
 - א) המצוה לאבד עבודה זרה מארץ ישראל.
 - ב) איסור לקלקל ולהחריב את בית המקדש, ובתי הכנסת (מקדש מעט) ולהיזהר, מחטאים הגורמים לסילוק שכינה.
 - ג) מצוה לבנות את בית הבחירה ורק שם להקריב את הקרבנות.
 - ד) היתר אכילת בשר קדשים שנפל בהם מום קבוע, לאחר הפדיון.
 - ה) מצות שחיטת בהמות חולין, ואיסור אכילת דם.
 - ו) איסור אכילת קדשים ומעשר שני חוץ למקומם.
- ג. אזהרה על איסור התנהגות בדרכי העמים.
- ד. דיני נביא שקר, מסית לעבודה זרה ועיר הנדחת (יג, א-יט).
- ה. בנים אתם לה' אלוקיכם, ולא להצטער על מת כדרך הגויים, בשריטה על הגוף, ובקרחת השיער.
- ו. מצוות כשרות המאכלים (יד, א-כא):
 - א) בהמות חיות, ודגים - הכשרים, האסורים, וסימניהם.
 - ב) העופות האסורים, והמותרים.
 - ג) איסור אכילת בשר נבילה, ובשר בחלב.
- ז. מצות מעשר שני: הפרשתו, אכילתו בירושלים, פדייתו, ומצות מעשר עני וביעור מעשרות (יד, כב-כט).
- ח. מצות שמיתת כספים מקץ שנת השמיטה, מצות צדקה ועזרה לעניים ומצות הלְוָאָה (טו, א-יא).
- ט. הענקה בשחרור עבד ואמה עבריים ודין הנרצע (טו, יב-יח).
- י. קדושת בכור בהמה טהורה ודיניו (טו, יט-כג).
- יא. מצוות פסח, שבועות וסוכות, מצות עליה לרגל, שלמי שמחה ועולת ראייה (טז, א-ז).

"ראה אָנְכִי נִתֵּן לְפָנֶיכֶם הַיּוֹם בְּרָכָה וּקְלָלָה"

י"א, כו) - לבדוק תמיד את הדרך

יש לתמוה מדוע פונה משה לבני ישראל בלשון יחיד - 'ראה', הרי הקריאה היא לכל ישראל, כפי שנאמר: "אָנְכִי נִתֵּן לְפָנֶיכֶם... אֵת הַבְּרָכָה אֲשֶׁר תִּשְׁמְעוּ?" מיישב הגאון מוילנא: משה רבינו בא ללמדנו כלל חשוב, לא יאמר היחיד 'הואיל ורבים הולכים בדרך מסוימת, אצטרף גם אני בעיניים עצומות, ואיני צריך לבדוק טיבה ומהותה של דרך זו', לכן קוראת כאן התורה אל כל יחיד באומרה 'ראה!' עליך מוטלת החובה לבדוק אם טובה הדרך שהולכים הרבים, אם לאו, ולפי תוצאת הבדיקה תבור לך הדרך שתלך בה. [עטרת רש"י]

ועל כך אומרים חז"ל (אבות ב, א): "רַבִּי אוֹמֵר, אֵיזוֹהִי דֶרֶךְ יִשְׂרָאֵל שֶׁיָּבֵר (שיברור או יבחר) לוֹ הָאָדָם, כָּל שֶׁהִיא תִּפְאֶרֶת לְעוֹשֶׂיהָ וְתִפְאֶרֶת לוֹ מִן הָאָדָם."

999 ה'תשפ"א

פּוֹתַחַת הַפְּרָשָׁה (יא, כו): "רְאֵה אָנְכִי נִתֵּן לְפָנֶיכֶם הַיּוֹם בְּרָכָה וּקְלָלָה". מובא במדרש רבה (ד, ג): משאמר הקב"ה הדבר הזה בסיני, אותה שעה - "מפי עליון לא תצא הרעות והטוב!" אלא מאליה הרעה באה על עושי הרעה, והטובה באה על עושי הטובה.

ובפשיטות היה מקום לומר שתנאי התנה הקב"ה עם מעשה בראשית, שעל החוטא תבוא הרעה, ועל עושה הטוב תבוא הטובה, כשם שהתנה הקב"ה עם מעשה בראשית שכל קיומם הוא רק בתנאי שבני ישראל יקיימו את התורה. אולם, אמר ראש הישיבה רבי אלעזר שך זצ"ל, הביאור הוא עמוק מאוד, וצריך רוב תבונה להעמיק בעניין: שהרי אמרו חז"ל ש"אין הערוד ממית אלא החטא ממית", ונמצא, שהרעה אינה ההמתה עצמה, אלא החטא שגרם לה.

ועוד אמרו חכמים (מדרש רבה פרשה ט' פסקה י'): "וַיִּבְרָא אֱלֹקִים אֶת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה וְהָיָה טוֹב מְאֹד" - זה המוות! וגילו לנו חז"ל: שהמוות עצמו אינו דבר שלילי, היות ולאדם שזכה בחייו לנהוג כפי רצון ה' - אין טובה גדולה יותר מאשר המיתה, לפי שבבוא יומו הוא יושב בגן עדן ועטרה בראשו, ונהנה מזיו השכינה. רק לעושי הרעה מהווה המיתה עונש, כי אז אבדה תקוותם לתקן דרכם, והגיע אז המועד שבו הם נענשים על מעשיהם בעולם הזה. לאור זאת, מובן כי האדם קובע גורלו בעצמו; אם מקיים הוא את רצון בוראו, הרי שביומו האחרון מתקיים בו מה שנאמר בתיאור שבחה של 'אשת חיל' - "וַתִּשְׁחַק לְיוֹם אַחֲרוֹן" (משלי לא, כה)!

לגביו, המיתה, שהיא לכאורה הרעה הגדולה ביותר שיכולה להיות, הופכת להיות הדבר הטוב ביותר. כמו כן, הניסיונות והייסורים המלווים את האדם בימי חייו, אם הוא עומד בניסיונות ומפיק את הלקח מהייסורים, הרי הוא זוכה ועולה במעלות עליונות.

נמצא שהניסיונות והייסורים לא היו 'רעות' בשבילו אלא 'טובות'. ולהיפך, אצל הרשע מתקיים "ומשלם אל שונאיו" - שהשכר שזוכים בו בעולם הזה, הוא הרעה הגדולה ביותר שיכולה להיות, היות שבכך הם מפסידים את שכר הנצחי האמיתי. ולפי זה ביאור דברי חז"ל: "מפי עליון לא תצא הרעות והטוב" - שהרעה והטובה אינם דבר מוחלט, אלא הם מסורים בידי אדם, היכול להביא על עצמו רעה בדבר הנראה טוב, או להפוך הרעה עצמה לטובה הגדולה ביותר, כלומר הקב"ה הוא מקור הטוב, ואין רע יורד ישירות לאדם, אלא הטוב עוטף את הרע, כך שאם אדם הולך בדרך הישר ומקיים תורה ומצוות הוא במעשיו מושך את הטוב אליו, יחד עם זאת אם אדם הולך בדרך קלוקלת ועשה מעשה רע, אזי הוא מושך אליו את הרע, כי הטוב התסלק והלך למשהו ראוי יותר.

מכאן, הטוב או הרע תלוי אך ורק במעשינו, וככל שנשפר את מעשינו ונלך בדרך הטוב והישר, הרע יסתלק מאליו ונמשוך אלינו רק את הטוב, ונזכור שהקב"ה רוצה אך ורק להיטיב איתנו.

את המעלה
אלוהים

"נתון תתן לו ולא ירע לבבך בתתך לו, פי בגלל הדבר הזה יברכך ה' אלוקיך" (טו, ז)

הגאון מטשעבין זצ"ל הביא בשם ה'הפלאה' דיוק מלשון הכתוב שנאמר "פי בגלל הדבר הזה", שהברכה שהקב"ה מברך אינה על עצם נתינת הצדקה, אלא על הדיבורים הטובים שהנותן מדבר לפני הנצרך, ומעודדו ונותן לו בחפץ לב ומרגיעו, אבל מי שנותן צדקה בפנים זועפות וכועס על שהרבה אנשים באים אליו, אף שהוא מקיים מצוות צדקה, אינו זוכה לברכת ה'. ובזה תירץ ה'הפלאה' את קושיית התוספות (מסכת בבא בתרא ח: דבר המתחיל 'אכפיה') איך כופין על הצדקה והרי הווי מצוות עשה שמתן שכרה בצידה שאין כופין עליה, וביאר ה'הפלאה' שמתן שכרה של צדקה הוא רק במי שמפייס את העני בדברים, אבל אם כופין אותו ונותן בפנים זעופות, אין לו הבטחה לברכה ואין מתן שכרה בצידה, ושפיר כופין אותו. ו'בשולחן ערוך' (יורה דעה רמ"ט ס"ג) כתב: צריך ליתן צדקה בסבר פנים יפות, בשמחה ובטוב לבב, ומתאוונן עם העני בצער, ומדבר לו דברי תנחומין, ואם נתנה בפנים זעופות ורעות, הפסיד זכותו.

והש"ך (סק"ה) הוסיף בשם הסמ"ג, דעובר גם על לאו דאורייתא - "ולא ירע לבבך בתתך לו", וזהו ניסיון לעשירים שבאים אליהם נזקקים רבים, ועלולים ח"ו להיכשל ולשפוך זעם על העניים שמכבידים עליהם, ואשרי מי שעומד בניסיון וקונה עולמו.

"השמר לך פן יהיה דבר עם לבבך בליעל לאמר קרבה שנת השבע שנת השמטה ורעה עינך באחיך האביון ולא תתן לו" (טו, ט)

התורה מתייחסת בחומרה יתירה לאדם שנמנע מלעזור לעני, וחושש מהשמיטה הקרבה ובאה. וע"כ הוא מכונה "בליעל", כינוי שמצאנו אותו בתורה פעם אחת נוספת: במסית ומדיח! ולכאורה יש להבין, הרי חששו מוצדק, שעם התקרב שנת השבע יתדלדלו מקורות פרנסתו, ובנוסף לכך לא יוכל לתבוע את החזר ההלוואה, וע"כ יש לו נהוג בזהירות ולא לתת ביד רחבה! ברם, לאמיתו של דבר אין כאן כל צידוק לקפוץ את היד.

משל למה הדבר דומה? לסוחר שנסע עם סחורתו באוניה בלב ים, וסערה גדולה החלה לטלטל את האוניה, רב החובל ביקש מהנוסעים להקל את משא הספינה ולזרוק לים את כל מה שיוכלו לוותר עליו, כדי להציל אותה מטביעה.

הזדרז הסוחר וקרא למשרתו, לקחת חיש מהר את הטלית ואת התפילין ולזרוק אותם לים, שהרי פיקוח נפש דוחה את כל התורה... גיחכו האנשים ואמרו לו: "שוטה שבעולם, בזה אתה מציל הספינה? יש לך טונות של סחורה, אותם תזרוק לים! הטלית והתפילין אינם מכבידים, ואדרבה הם שומרים עלינו!" אותו אדם שנמנע לעזור לעניים כשהוא חושש מתקופה כלכלית קשה, אינו שונה מזה. הרי מה שנותן לעניים הוא מעט מחשבון הוצאותיו הכללי, האם הוא מוכן בשלב זה לקצץ בהוצאות הבית, האם הוא מפטר פקידים בעסק, בזה "עולם כמנהגו נוהג", כי אסור לפגוע ברמת החיים, כל עוד לא הגיעו מים עד נפש. רק את העניים - את הטלית והתפילין השומרים עליו - הוא מוכן להפקיר! ואכן יפה כינוהו "בליעל". עתה מובן גם מדוע הקפידה התורה במתנות עניים לא רק על קיום המצווה, אלא שתיעשה בלב שלם, והזהירה "בליעל - בלי עול" (טו, ט) - הדבר היה לו עד עכשיו כעול כבד, הוא לא נתן בשמחה אלא בכפיה, וברגע שנזדמן לו לפרוק את העול, הוא ממחר לנצל אותו.

[מזקנים אתבונן - ע"פ אוהל יעקב]

"פי יהיה בך אביון... לא תאמץ את לבבך ולא תקפץ את ירך מאחיך האביון" (טו, ז)

כתב הרמב"ם (פרק ז' מהלכות מתנות עניים הלכה ב'): כל הרואה עני מבקש והעלים עיניו ממנו ולא נתן לו צדקה, עובר בלא תעשה - "לא תאמץ את לבבך ולא תקפץ את ירך מאחיך האביון". ובהלכה ז' שם הוסיף הרמב"ם: עני המחזר על הפתחים אין נזקקין לו למתנה מרובה, אבל נותנין לו מתנה מועטת, ואסור להחזיר את העני ששאל ריקם, ואפילו אתה נותן לו גרוגרת אחת שנאמר (תהלים עד, כא): "אל ישוב דך נכלם".

סיפר רבי משה שטרנבוך שליט"א: בזכרוני כשהלכתי פעם לטייל עם הרב מבריסק זצ"ל ברחובות ירושלים, ועבר עני בדרך וקיבץ צדקה מהעוברים ושבים, והרב מבריסק זצ"ל היה שקוע בלימודו והמשיך בדרכו, אך לאחר זמן קצר התעורר לחשוב שהיה כאן עני שקיבץ צדקה, ועל פי דין הוא מחוייב לתת לו לכל הפחות נתינה מועטת, שלא להשיב פניו ריקם, וחזר את כל הדרך לקיים את החיוב שלא להשיב פניו ריקם.

ומסופר על רבי איסר זלמן מלצר זצ"ל שפעם אחת איחר לבוא לשיעורו בישיבת 'עץ חיים', וכשנכנס לישיבה התעכב בדרך ליד עניים פושטי יד ונתן לכל אחד מהם צדקה, תלמידי הישיבה באו לבקש ממנו אם יוכל לדחות את נתינת הכספים לעניים כשיחזור מהשיעור, שהלא רבים ממתינים לו עכשיו לשמוע השיעור, תמה הגרא"ז זצ"ל ואמר להם שבשעה שהעני מבקש צדקה מחוייבים לתת לו אף שהשיעור מתעכב ע"י זה, ואינו רשאי לעבור איסור להתעלם מהעניים כדי לזרז ולהקדים השיעור (ומה שהיום אין נזהרים ליתן לכל עני המקבץ צדקה, מפני שהעניים מקבצי הנדבות מבקשים מכל העוברים ושבים בשווה ואינם פונים לכל יחיד ויחיד, אמנם אם העני פונה לכל יחיד בנפרד, חייב ליתן לו לכל הפחות דבר מועט, וכל זה בעני ממש אבל בגבאי צדקה אין איסור. וכפי הנראה על זה סומכין העולם).

ומעשה ב'דברי יואל' מסאטמאר זצ"ל, שנכנס אליו עשיר, והרבי ביקש לתת נדבתו לעני נצרך, והעשיר השיב "אין לרבי לדאוג, הקב"ה יעזור לעני הזה", והרבי השיב לו שבזה מתיישב לו קושיא עצומה, שידוע שבכל מידה רעה אפשר להשתמש גם לצד הקדושה, כפי שמובא בגמרא (ברכות ה.) לעולם ירגיז אדם יצר טוב על יצר הרע - שהיצר הטוב יגנוב המידות הרעות להשתמש בהם לצד הטוב (ובמידת העזות להשתמש לעזות שבקדושה, מידת הגאווה ללחום מלחמת ה' בעוז ובגאון), ומעולם תמהתי איך אפשר להשתמש באפיקורסות וכפירה לטוב והקדושה, ונתיישב לי שאם בא אליו עני, יעשה עצמו כאפיקורס וככופר, ולא יאמין שהקב"ה יעזור לו, אלא יכפור בעזרת ה' ויידע שאין הדבר תלוי אלא בו, ואז יתן ביד רחבה ויקיים צדקה כדין.

"ראה אנכי... (יא, כו) - תסתכל לתוך עצמך"

פעם אחת חסיד אחד עמד בדלת חדרו של בעל 'חידושי הרי"ם' (לרבי יצחק מאיר אלתר זצ"ל - האדמו"ר מגור) והביט בפניו זמן רב, שאל אותו הרב, מדוע אתה עומד ומסתכל? ענה לו החסיד ראיתי ב'אור החיים' הקדוש בפרשת ראה אנכי שיביטו ויסתכלו עליו אז ישפיע עליהם ברכה, לכן ברור שיש מעלה בהסתכלות בפני הצדיק, השיב הרב הנ"ל הלא כתוב (ישעיהו ס, כא) 'לעמך פלם צדיקים', וגם אתה צדיק, אז מוטב כי תסתכל לתוך עצמך.

[לקוטי יהודה]

פרשת ראה

בשבת זו מברכים את חודש אלול הבא עלינו לטובה - חודש הרחמים והסליחות.

בפרשתנו אנו מצווים על מצוות הצדקה ועל חשיבותה שנאמר (טו, ח-ז): "כִּי יִהְיֶה בְךָ אֶבְיֹן מֵאֶחָד אֲחֶיךָ... כִּי פִתַח תִּפְתַּח אֶת יְדֶךָ לֹ".... וכשנדייק בפסוקים נמצא, שמי שיכול לתת צדקה ואינו נותן, בנוסף לכך שהוא מבטל מצוות עשה, עובר גם על איסור. מצוות הצדקה אינה רשות, אלא חובה שהתורה מטילה על כל יחיד ועל החברה בכללותה.

ועניינה, לעזור ולתמוך בחולים וזקנים, יתומים ואלמנות ועוד, שאינם יכולים לקיים את עצמם.

הניסיון שלך זה דווקא לתת לעני משלך, כלומר: הדאגה שלי לענייני העולם הזה שלך הם בונים את השכר הרוחני של העולם הבא שלי - אם בכסף, או בעצה טובה, סיוע גופני תוך כדי חיוך - דאג לעולם הבא שלך, ולעולם הזה של חברך. הדברים נכונים גם לגבי דברים שלא מוצאים חן בעינינו אצל הסביבה; אל תדרוש מהזולת להשתפר בתואנה כי זה לא מתאים לדרך שלך.

הניסיון שלו זה לתקן את מידותיו, והניסיון שלך זה לקבל אותו כפי שהוא ולסייע במידת הצורך.

ובעצם הנתינה, אנו מתקנים את העולם ומקרבים את הגאולה, וכפי שאמרו חז"ל (מסכת בבא בתרא י.): "גדולה צדקה שמקרבת את הגאולה, וכפי שאמר הנביא ישעיהו (נד, יד): "בְּצִדְקָה תִּפְּוֹנֵנִי".

והנה, סמוכים אנו כבר לפני חודש אלול - ולפני יום הדין הקרב ובא. כתוב במדרש (בראשית רבה לך לך, מד סימן יב): רבי יודן בשם רבי אלעזר אמר: שלושה דברים מבטלים גזירות רעות, ואלו הם: **תפילה וצדקה ותשובה**. ונזכה לנצל ימים אלה לסגולה גדולה זו ולהרבות בצדקה ובמאור פנים (שגם בזה יש עניין גדול של צדקה) ובזה נזכה לכתובה ולחתימה טובה.

תשובה תפילה וצדקה...

דורשי רשומות אמרו, ש"אלול" נוטריקון: "אֲנִי לְדוּדֵי וְדוּדֵי לִי" (שיר השירים ו, ג).

"וּמִלְּה' אֶלְקֵיךָ אֶת לְבָבְךָ וְאֶת לִבְךָ זָרְעֵךְ" (דברים ל, ו).

"וּמִשְׁלַח מְנוֹת אִישׁ לְרֵעֵהוּ וּמִתְּנוֹת לְאֶבְיָנִים" (אסתר ט, כב).

והמתבונן יראה שרמזו בו תשובה ותפלה וצדקה, **המעבירין** את רוע הגזרה באופן הבא: "אני לדודי ודודי לי" - רומז על התשובה שנאמר (ישעיה נט, ב): "כִּי אִם עֲוֹנֹתֵיכֶם הֵיוּ מְבֹדְלִים בֵּינְכֶם לְבֵין אֲלֵכֶם", וכמה מעולה התשובה שאמש היה זה מובדל מה' אלוקי ישראל והיום הוא מודבק בהשכינה (רמב"ם הלכות תשובה פ"ז ה"ז), ויתקיים בו (מלאכי ג, ז): "שׁוּבוּ אֵלַי, וְאֲשׁוּבָה אֲלֵיכֶם" - "אֲנִי לְדוּדֵי וְדוּדֵי לִי".

אֶת לְבָבְךָ וְאֶת לִבְךָ זָרְעֵךְ - רומז לתפילה שהיא עבודה שבלב (מסכת תענית ב).

"אִישׁ לְרֵעֵהוּ וּמִתְּנוֹת לְאֶבְיָנִים" - רומז לצדקה, ובשלוש אלה מעבירין את רוע הגזרה.

הגאותן מתפאר בלבוש מלכות שמים

אחת המידות שמונעות את האדם מלעשות תשובה אמיתית, וקרוב לודאי לבקש סליחה ואו למחול זו מידת הגאווה.

סח הגר"י גלנסקי זצ"ל: סיפר לי הרב מפוניבז' זצ"ל, שפעם פנה אליו ה"חפץ חיים" זצ"ל ושאלו: "אמור לי, רבי יוסף, חז"ל אומרים שאין השכינה עוזבת שום יהודי, יהיה מי שיהיה ובאיזה מצב שיהיה: "השכן אתם בְּתוֹךְ טְמֵאתָם" (ויקרא טז, טז), אף על פי שהם טמאים שכינה ביניהם.

אז מדוע על המתגאה אומר הקדוש ברוך הוא 'אין אני והוא יכולים לדור כאחד' (מסכת סוטה ה.) ועוזבו? בעברות חמורות ומפורשות, בטומאה ובסאוב, לכל מקום שיגלה תגלה שכינה עמו. והמתגאה, גם אם מושלם הוא ומלא מצוות כרימון. אותו תעזוב?... לא ענית, סיפר הרב מפוניבז', ידעתי שאשמע את התשובה. והשיבני: "הלא תבין. עבד שעובר על רצון המלך, יענש. אבל איך יגיב המלך אם יראה אחד מעבדיו - ומכל שכן את אחד השרים, על אחת כמה וכמה את ראש השרים - נכנס אל הטרקלין כשהוא לבוש בבגדי המלך! נכנס לחדר ההלבשה ועטה את אדרת המלוכה, חבש לראשו את הכתר, ונכנס כך לטרקלין המלוכה. מה יעשה המלך?! לא, איני מדבר עתה על העונש. אבל ודאי שלא ישאר עמו בטרקלין! יצא, או שיורה להוציא..."

והרמב"ן כתב באגרתו: ועתה בני דע וראה כי המתגאה בלבו על הבריות מורד הוא במלכות שמים, כי מתפאר הוא בלבוש מלכות שמים, שנאמר (תהלים צג, א): "ה' מֶלֶךְ גָּאוֹת לְבָשׁ" מה הפלא, שהקדוש ברוך הוא אומר: אין אני והוא יכולים לדור כאחד!... ["והגדת" ראש השנה עמ' 311]

ללכת בדרך האמת...

באחד הימים, יצא אדם לעבודתו ומצא נשר פצוע מושלך על אם הדרך, ברחמים הרים את הנשר והביאו לביתו והניחו יחד עם תרנגולים אשר היו בביתו. עברו חודשים והנשר נהיה כשאר התרנגולים, אכל את מאכלם, שתה עימם ושיחק עימם, עד שהנשר נהיה כתרנגול לכל דבר.

לאחר זמן, עבר שם איש חכם וראה נשר מתנהג כמו תרנגול, התפלא ולא האמין: היתכן, מלך העופות ינהג כך? הלך לבעל הבית וביקש ממנו לשחרר את הנשר שיהיה במקומו ועם חבריו בשמים. בעל הבית אמר לו: תעשה כרצונך אבל ודאי לא תצליח.

ניסה האיש החכם, לקח את הנשר, הניחו במקום גבוה ודחק בו לעוף, אך הנשר פחד פחד גדול וכל אשר רצה, לחזור מיד לחבריו התרנגולים, לאכול עימם ולהיות עימם. החכם לא הבין ולא האמין, איך יתכן שכך נשר ינהג? למחרת חזר שוב החכם והנבון וניסה שוב להניח את הנשר על מקום גבוה ושוב דחק בו שיעוף, אך הנשר שוב נרתע מהפחד שאחזו. כך כמה פעמים ניסה החכם שוב ושוב ולא הצליח, עד אשר באחד הימים דחק מאוד את הנשר, הנשר נשא את כנפיו ועף ולא שב.

במעשה זה יש מוסר גדול מאוד, כל אדם נולד עם כוחותיו ומעלותיו, אשר איתם הוא יכול להתמודד עם האתגרים והניסיונות אשר נכתב עליו לעבור במשך חייו. אך משברים ומצבים אשר מנסים לאבד ממנו את הכוחות אשר הוא זקוק להם לשרוד בחיים, עד שנהיה כאותו נשר פצוע על אם הדרך. ומוצא את הנפש של האדם הפצוע, אדם שלוקח את הנפש החלשה ומכניס אותה למקום שבכלל לא מתאים לה, ומתרגל למקום הזה ונהיה כמו יושבי המקום, עוברים ימים ושנים והאדם נהיה חלק ממקום חדש, שאינה מה שהוא והתוצאה היא עצבות, ייאוש, תסכול, מחלוקת עם הסובבים אותו, חוסר שמחה והאדם לא מבין מה יש לעולם כלפיו. כי הוא כמו הנשר שחי עם התרנגולים, הוא עולם אחר לגמרי, אך הטבעים אשר טמונים בתוכו והכוחות האמתיים שלו רדומים בו. והאדם חייב להתעורר ולהבין מי הוא ומה הוא ולפתח אצלו את הכוחות האמתיים שלו ולקבל את האומץ לעוף כמו הנשר ולהיות מה שהוא.

והנה ימים אלו, ימי חודש אלול, הם הימים אשר יש כח לאדם למצא את הדרך להשיב לו את כוחות נפשו ולשוב לדרך אשר תוביל אותו לתכלית חייו.

מהחתונה היא...! הוא התפלא מאוד, ושאל אותה: "מה קורה"?

"דע לך", ענתה לו האשה - "כי בחתונה שלנו אף אחד לא דיבר על החתן והכלה. כולם דיברו עליך, ואתה היית שיחת היום. התפלאנו לראות אדם שמוכן להפסיד סכום כסף גדול, להפסיד את הפרנסה שלו, ועוד 10,000 דולר לספוג ביזיונות וצעקות, אך אינו מוכן לזוז מעקרונותיו בכהוא זה..."

לאחר חתונתנו, ישבתי עם בעלי, ושאלנו את עצמנו האם יש לנו איזשהו עקרון שבעבורו אנו מוכנים להפסיד משהו. שמנו לב כי אנו 'מעגלים' הרבה פניות בחיים, ואין לנו איזשהו עקרון שאותו אנו מקיימים... חשבנו לעצמנו: 'כל הכבוד לאותו זמר, שמוכן להפסיד כה רבות למען עקרונותיו! והתוצאה: באותו רגע גם אני וגם בעלי הגענו למסקנה כי אם יש יהודים כמוך, שאוהבים את הבורא יתברך מכל הלב, ועושים את ציווייו ללא פשרות, אנו חוזרים בתשובה שלמה!..."

ואכן, זכינו לחזור בתשובה שלמה, ואנו רוצים להחזיר לך את עשרת אלפים הדולרים אותם נאלצת לשלם לנו כפיצויים. קיבלנו ממך מתנה גדולה מאוד: אתה החזרת אותנו בתשובה, ואני מבקשת ממך שתשיר לנו כאן, בפדיון הבן, כמובן בהפרדה מלאה, את השירים אותם היית צריך לשיר בחתונה, וברצוננו לשלם לך על כך את מלא הסכום שהיית צריך לקבל מאתנו בחתונה!..."

תפקידו של יהודי הוא לעשות רצון ה', ללא חשבונות של 'מה יאמרו' או 'מה אני עלול להפסיד מכך'. הוא גם לא אמור לחשוש שמא ייגרם חילול ה'. הקב"ה כבר ידאג שלא רק שלא יהיה כאן חילול ה', אלא אף קידוש ה' גדול יכול לצאת מכאן!

[אמונה שלמה]

"פי תעשה הטוב והישר בעיני ה' אלקיך"

(יב, כח) - לעשות את רצון ה' בכל מחיר - סיפור

לכל יהודי ויהודי יש את האפשרות לדבוק בקב"ה ולקיים ללא פשרות את מצוות ה' ובכך להוכיח את אהבתו לה' יתברך. לפנינו סיפור מרגש שמובא בספר "ניצוצות", על זמר חסידי בעל קול נפלא.

יום אחד קבל הזמר טלפון, בו הוזמן לשיר בחתונה. הוא רשם את התאריך ואת כתובת האולם, והתייצב בליל החתונה באולם. תוך כדי שהוא מקים את ציוד ההגברה, חשכו עיניו; הוא הבחין כי באולם אין מחיצה בין הגברים לנשים. "מדוע אין באולם מחיצה"? שאל מייד, אמרו לו: "אין בעיה, אנו יושבים משפחות-משפחות, אבל רוקדים בנפרד". הזמר אמר להם בנחרצות: "רבותי, אני לא שר במקום מעורב! אני לא שר במקום בו אין מחיצה!!! הציבור הגיב בכעס ואמרו לו: "למה לא אמרת לנו מההתחלה שאתה לא מסכים לשיר במקום מעורב?...?"

ענה להם הזמר: "מי מזמין זמר חסידי לחתונה מעורבת? אני שר שירים חסידיים שכולם הודיה לה', איך עלה בדעתכם להזמין אותי לכזו חתונה? בשום אופן אני לא מוכן לשיר כאן!..."

הציבור כעס, הכלה הגיעה ואמרה לו: "אני מאוד אוהבת שירים חסידיים, אני הזמנתי אותך, והסכמתי לשלם לך את הסכום שדרשת. עכשיו אתה חייב לשיר!"

אמר לה הזמר: "אל תשלמי לי כלום, אני הולך הביתה ולא רוצה את כספכם."

הכלה פרצה בבכי ואמרה לו: "אבל אתה הורס לי את החתונה, אנו נישאר בחתונה בלי תזמורת!..."

אך הזמר לא שינה את דעתו: "הכל טוב ויפה, אבל אני לא שר בחתונה מעורבת!" הכלה התחננה, וכל הציבור החל לצעוק על הזמר ולגדף אותו. אך הזמר בשלו: "אני מצטער! אני מוכן לרקוד ולשיר ולעשות כל מה שיידרש, אני רק מבקש מכם לשים מחיצה, כדי שהחתונה תהיה בהפרדה מלאה. יתרה מזאת, אני מוכן לשיר לכם היום ללא תשלום, אבל בלי מחיצה - לא אשיר בשום פנים ואופן!"

המשיך הזמר ואמר בנחרצות: "אם אתם רוצים שאני אשמח אתכם - אני יכול לשמח, אך כשהשטן לא נמצא פה! כשהשטן כאן - אני לא משמח!!! הם שמעו את הדברים. דוד הכלה, שהיה עורך דין במקצועו, פנה לזמר ואמר לו: "אנו נתבע ממך פיצויים על כך שהרסת לנו את כל החתונה". הזמר לא נבהל: "אין בעיה, תתבע אותי!"

"זה יעלה לך עשרת אלפים דולר!" - התריע העו"ד, אך הזמר ענה לו: "אני אשלם עשרת אלפים דולר, העיקר לא לשיר בחתונה מעורבת!"

הזמר קם והלך, ואכן התביעה לא בוששה מלהגיע, והזמר שילם עשרת אלפים דולר פיצויים...

למרות ששילם פיצויים הרגיש הזמר מאוד רע עם העובדה שנאלץ להרוס את השמחה של החתן והכלה.

עברו שנה וחצי, יום אחד הזמר מקבל שיחת טלפון, בה הוזמן להגיע לשיר בשמחת פדיון הבן.

כמובן שמיד הוא שאל אם האירוע בהפרדה מלאה, ומשהשיבו לו בחיוב, הוא נענה, ואכן בבוא היום הגיע לאולם.

מה רבה היתה הפתעתו, כשהוא גילה כי מי שהזמינה אותו לשיר בפדיון הבן - היא לא פחות ולא יותר אותה כלה

בברכת התורה

ריון ברינה

"לְאֲדָם מַעֲרַכִּי לֵב וּמָה' מַעֲנֵה לְשׁוֹן" [משלי טז, א]

לעילוי נשמת מו"ר אבי: יעקב בן רחל וצדוק מרת אימי: שרה-סרח בת שמחה ויוסף

מרכוס מרדכי בן רבקה ויוסף: דינה בת שרה נפתלי בן רוח: סמי בן שמחה: גורג'י בן שמחה רבי מאיר בן אשר: יוסף חיים בן לאה: יהודה בן טובה שלמה בן זוהרה: יעקב בן סאלם: חיים בן דוד ורחל אשר מסעוד בן זוהרה: רחמים בן חאור אברהם אפרים בן ציון ורבקה: עופר בן חייא: דוד (רוג'ה) בן שמחה משה אהרן בן מאיר יצחק: מאיר בן שמחה: שמעון בן רחל בן זינו מינה בת מרדכי שמואל: יפה נדרה בת נעימה: רוחה בת שמשון מרים בת עזיזה: כתון בת חביבה: אהובה (דייזי) בת טובה חיה בת יוסף: רחל בת חנה: חנינה בת כמסיה

להצלחת: אריה (לאון) בן מלכה: אליעד יעקב, הדרס-הודיה ויעל בני פאולה

זיווג הגון: זרבה בת אטו: ג'ימי שמואל בן אסתר: נעמה בת אסתר: יצחק בן חיה רחלי בת זרבה: עדינה בת שמחה: אלקנה רחמים בן איריס: בתיה בת אסתר

לרצון של קיימא:

יהודה יחזקאל יוסף בן רחל מרים נפתלי שלמה בן לאה: ליאור בן דינה שושנה רייזל בת מינה: שירה בת שושנה מיטל בת לולו: ליאת בת ויקטוריה שמחה צביה בת רחל: יובל בן שלומית רחל בת חיה: עדי בת מזל

לרפואת:

הרב מאיר נסים בן כמסאנה שליט"א יעקב ישראל בן גלית: אריאל בן אביגיל מנחם בן עליזה: שמעון בן רחל: אברהם בן אנט אוטל בת גלית: ויקטוריה בת שרה: זולית בת חנה פאולה בת דינה: גלית בת חת: מרים קין בת רבקה אילה לאה בת ציפורה: שושנה בת שדרה רחל בת נארה: רות בת לינה: נורית בת רחל

להזמנות, להקדשות ולתרומות בסלולרי - 050-3828752

או במייל: Ronbarina@gmail.com

כתובת: רח' הקוצר 2 רמת השרון

מצוה לתרום מכספי מעשר לזיכוי הרבים

ניתן לשלוח צ'ק לכתובת: רח' הקוצר 2 רמת השרון מ.4741102